

НОВЕ ТОЧИЛО

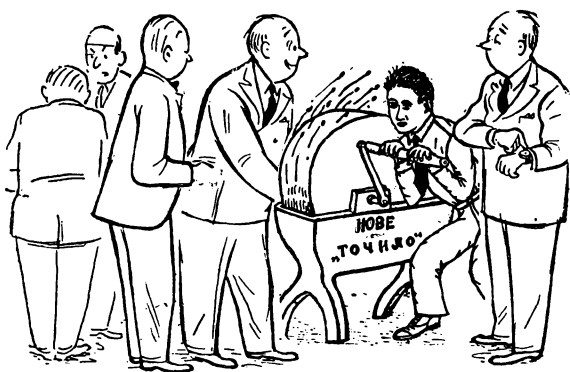
VOLUME III.

"THE NEW GRINDSTONE"

ISSUE № 2.

ПО НАРАДАХ НАШИХ СПЕЦІВ.

В однім місті наші "специ"
зібрались на важку раду,
а як журнал "Нове Точило"
оглянули з боків й ззаду
Так врадили щоб чим скорше
всі сили разом зібрати,
й спиритно способами лиса
напоперек шляху стати.
Як врадили так й зробили
вдяглись в звіра шкуру
розігнались та й гепнули...
мов лобом до муру!
Бо з того чим й тут бажали
вони знова пописатись,
окрім самих них нещасних —
не хоче ніхто сміятись.

Самі вони себе хвалять
й самі критикують
самі себе як лиш вміють
на задах малюють,
З політики також дещо —
мов з пукавки встрілять
і хоч в довгах ще по вуха
а вже прихід ділять?
Ми від себе той їх "вибрик"
як лише можемо, вітаєм!
бо всьо наше хоч як бідне
все за добре маєм.
Сміху й жартів людям треба
щоби життя краще плило,
тож й такі ми все друкуєм
в журналі "Нове Точило"

ГИМН НОВОЇ ПАРТІЇ "НЕ ЖУРИСЯ"

Співати на ноту "Не сміє бути в нас страху!"

Ми сини славних козаків
готові все до бою,
З двома ворогами людства
зо сумом і з журбою.
І кличемо ми нині всіх!
ставайте разом з нами,
Поможіть нам нагнати їх
до чортової мами.
Нашим кличем є "Сміх Для Всіх"
щоб життя краще плило,
А зброєю в наших руках
журнал "Нове Точило"
З котрою мусим ми зайти
до кожної тут хати,
Щоби із неї раз на все
журбу і сум прогнати.

Ми сини славних козаків
кличемо всіх до бою,
З двома ворогами людства
зо сумом і з журбою.
Нехай їх більше не буде
ніколи на тім світі,
Хай пропадає по них слід
як по снігови в літі.

Нашим кличем є "Сміх Для Всіх"
щоб життя краще плило,
Партія наша є "Не Журись"
а зброєю "Нове Точило"

Тому до нас хто лиш живий
хай пристає ще нині,
Нехай панує радість й сміх
на довгий вік людині!

До себе ми приймаєм всіх
без жадної ріжницьі,
Парубків, старших і вдівців
дівчат, жінок й вдовиці.
Хто проти суму та журби,
хай довше не чекає,
А в ряди партії "Не Журись"
таки тепер вступає.
Питатись ми вас не будем
якої в Бога віри,
Коли б лише не комуніст
червоної вже шкіри.
А решта хто лише живий
ми радо всіх вітаєм,
Мов рідного брата, сестру
потішимо як знаєм.

"НОВЕ ТОЧИЛО"

Одинокий цього рода український журнал
в Америці.

Ціна поодинокого числа ..... 10¢
Річна передплата \$1.20
Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса:

"THE NEW GRINDSTONE"

EUGENE BEREZINSKY, Publisher
77 East 7th Street, New York 3, N. Y.

ВСІМ ДО ВІДОМА

Оцим подаємо до загального відома всім передплатникам і читачам нашого журналу та решті загалу що за ініціативою спеціального Комітету на засіданні Дня 1-го Квітня веселого року 1950 засновано в місті Нью Йорку одиноку, понад всі інші на всьому світі українську партію "Не Журися" котрої одноголосно прийнятий гімн містимо на першій сторінці цього числа.

Одиноким кличем новозаснованої партії є "Сміх Для Всіх" а офіційним органом журналу "Нове Точило" Членом цієї партії може стати кожний, без різниці полу, віровизнання чи й політичних поглядів окрім комуністичної голоти з котрої і так ні Богові ні чортові жадної користі нема.

Членська вкладка до партії "Не Журися" виносить всього \$1.50 центів на цілий веселий рік, за котрі член одержить 12-ть чисел веселого журналу "Нове Точило" та гарну премію про котру більше напишемо слідуючим разом.

Отжеж ставайте всі в ряди членів партії "Не Журися" присилайте свої вкладки до редакції журналу "Нове Точило" де Ваше чесне ім'я буде поміщене в відповідній колонії.

Ебер.

"З РЕДАКЦІЙНОЇ ТЕКИ"

Слава Богу й Ісусу Христу- — оттак по звичаю

Як ще батьки нас навчили у старому краю,

Вітаєм Вас добрі люди, жінки й чоловіки —

І сподіємсь що скажете нам "Слава во віки!"

Бо віримо що у Бога вірить кожде з вас

Хоч що правда знайшлися вже сотки серед нас,

Що послухавши агентів кажуть, нема Бога —

Але коли їх огорнуть страхіття й тривога,

Тоді вони немов діти, сльозами вмиваються

І по поміч у нещастю до Бога звертаються,

Та чи Бог їм помагає, ми грішні не знаєм —

Зате самі, хоч поміж вас жарти посилаєм

У Господа кожний з нас вірить і все буде

І вам також при нагоді кажем добрі люде,

Вірте в Бога так як ваші батьки вас навчили

Не слухайте тих що будуть вам юра крутили.

Йдіть до церковці святої, творіть добрі діла

Щоби совість ваша була все чистенька, біла,

Бо хто має чисту совість того люблять всюди

Свої, близьки приятелі й навіть чужі люде.

Та хто пішов манівцями і збратався з тими

Насланими з Москви-Кремля учителями новими,

Той чи скорше чи пізніше до висновку дійде

Що їхня наука йому, на користь не вийде.

А що далше буде робив не наше вже діло

Нехай тоді його колить скрите в мішку шило,

А ми своїх батьків звичай як годиться шануймо

Не сварімся між собою а сміймось, жартуймо,

Сміхом й жартами від себе журбу проганяймо

А тих котрі чужим служать здалека минаймо.

Нехай вони пропадають в болоті чужому

Бо з них користи ніколи, не буде нікому.

"ЖИДІВСЬКА УПЕРТІСТЬ"

Докінчення.

Можеш ребе знати яке я було обдерте і мокре, — продовжав далше Абрумко, - від той час до нині я маю руматуз, а таке вперте що не скажу докторові що мене болять! з цього ребе видиш, що я на ніякий світ не можу відступити від того що той старший пан сказало лише мені "Моє Поважання" а не йому! й тому прошу тебе ребе не гризися дуже на дурно бо я вперте як бик, і ще трохи більше...

— Ну Шльоме! я скінчив! твоє брат Абрімкі виграло! - сказав пейсатий ребе.

— Як то виграло? ти ребе ще мене не питалосі ані слова, а вже розсудило! моє брат є дуже вперте, то це правда, але яке я вперте то вже аж світ кінчиться!

— Ну, ну, говори! - сказав далше рабін, - хоть за дурно!

— Як то за дурно? ліпше послухай ребе а потім розсудиш.

Раз боліло мене зуб, але так страшно що я аж хотіло застрілитися! так то мене воно доліло, якби хто вертів сверликом в само мозук! я брало сто разів револьвер, ну а нарешті а подумало собі що я не гої таке собі робити,

отжеж я постановило піти до дентиста, ледве ребе я дочекалосі того нещасного ранку: Ай, вай! ну!! скоро світ я прийшло до дентиста і розповідаю всьо по правді, на-решті воно мене питає:

— Ну, ну, я йому вже не лишу щоби воно вас боліло, бо й файно заплатите мені. але ясі питаю вас, котре то зуб вас так боліло?

Я ребе, було так уперте що нехотіло сказати йому ані їдно слово! ну а воно взело само клєпці і зачило шу-кати за той зуб,... і так воно видирало їдно зуб за дру-ги підо мною вже всьо було мокре, і великий страх і біль, але я вперто мовчало.

Через той час тоє дентист вирвало мені всі здорові зуби а нарешті натрафило і на той хорий зуб... І тепер само вже не питаючи мене ні слова витєгло їго!

Від той час по тепер, ребе, я ношу штучні зуби, а як не віриш то подивісі! — по тих словах витягнув з уст штучну щоку і показав рабінові.

Рабін аж вмлїв зі страху і з зачудовання, а нареш-ті каже:

— В Талмуді стоїть що упертість доказує чуда! через те і жиди що є вічно вперті стануть колись королями над всіма похитними гоями, щоби богато не говорити то як ти Шльома потрафило витримати такий біль через свою упертість то тепер і я, хоть-бим і не хотіло, то таки мушу признати що ти маєш слухність і той старший пан ска-зало тобі, а не твому братові “Мое Поважання!” Отжеж маєш рихт! Йди до дому, а в дарунку маєш оцей мішо-чок з грішми на науку і цей золотий годинник на памят-ку... Ну, а в кінці і мое поважання тобі, Шльома!

І так виграв упертий Шльома, тай ще і нагороду отримав!...

“ЛИСТ ДО РЕДАКТОРА”

От вам й моя передплата
на “Нове Точило”
В мене також язик довгий
аж часом не мило,
Вихопиться дещо скаже
треба “з грайнувати”
Як коротший буде лекше
у писку тримати.
Бо “Точило” коло хати
все принадобиться,
Та на зборах в товаристві
ним щось обточиться,
Часом навіть й політиків
чи зліва, чи зправа,
Щоб все всюди добрим ладом
йшла народня справа.
Окей.

Як би так були упертими до солідарности, до згоди та єдности, до просвіти, правдивої любови свого рідного краю всі Українці, то нині ми, не то що завоювалиби ці-лий світ, але навіть хотілиби заморозити хмари и побудо-вати собі на них величаві палати і греміти з них на колишніш наших ворогів а може таки і громами садити як з російського “максима”.

“НАДЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ”

Пізно повернув Яків Походенько з сельбуду, відчи-нив він хвіртку, увійшов у двір і став здивований.

Двері в хлівах повідчиняно, худоби немає а з коша-ри чути спокійний і наче знайомий голос:

— Товариші Кукурікало та крутороженко! — прошу заняті свої місця.

Тихо навшипиньки підійшов до кошари Яків, глянув і завмер — волосся на його голові заворушилося і найор-жилося. Протер очі — Ні, таки не ввиджається. Дивну картину побачив він.

Серед кошари навколо ясел стояла, сиділа і лежала його худоба. Недалечко на поломаній драбині сиділо все птац-тво, трохи з боку стояли стрижені вівці, похиливши голо-ви, й тремтіли від холоду: біля ясел лежала свиня з ма-лими замуззаними поросятами - поросята жалібно круві-кали. Дальше стояла худа корова Манька з худим марша-вим телятком, а поруч з нею стояла кобила, а за кобилою кінь - білокопитий.

Поміж худобою походжав Сірко й бубонів щось пома-хуючи хвостом, в куточку знова сидів кіт Мурлика й на-кручував лапкою свого вуса. Серед кошари за яслами віл круторогий та півень. — Півень записував щось пером з свого хвоста.

Раптом віл підвів свою голову, позирнув на всіх і, стукнувши ратицею, поважно промовив: — Товариші, надзвичайні загальні збори всього колективу худоби й птацтва двору Якова Походенька вважаю відчиненими. Порядок денний:

1. Доповідь тов. Білокопитенка на тему Зима і на-ше становище. 2. Загальні Справи.

Ще запитався він присудних чи є в кого які до-датки а коли декотрі з них сказали що немає, тоді Сір-ко гавкнув — При-ри-рий -нять! решта киванням лобів дала свій знак згоди і віл знова стукнувши ратицею об дошку промовив:

— Слово для доповіді має тов. Білокопитенко.

— Шановні громадяни! - почав вийшовши наперед кінь, - Надзвичайно тяжке становище примусило нас зібрати загальні, обєднані збори.

Вже рік як ґаздує наш новий ґазда Яків Походень-ко: вже рік як немає нашого старого ґазди. Ми раділи тоді товариші, гадали що починається нове життя - га-дали що новий ґазда почне господарювати так, як він

старому своєму батькові прирік. Казав він тоді, що годувати нас треба в хлівах сухих та чистих, і що напивати нас не слід у зимі льодовою водою. Ех, дорогі товариші, не справдилися наші надії, — даремно ми раділи, бо ось чим годує нас Яків, газда наш новий.

І тут кінь позаваз зборам віхті-скруті торішньої соломи та прілої осоки.

Яків що прислухувався тій промові почервонів і тільки подумав собі: — От чортів син з фактами виступає!...

А кінь продовжав далі: — Та тільки те він знає що по сельбудах ходить та серед ночі до дому повертається.

Палко говорив кінь Білокопитенко, країв словам серця слухачів, говорив так що деякі навіть й плакали.

— А чому тримає нас Яків наш газда, у хлівах не мазаних, вітер свище, холод не стерпимий, а ми стоїмо, терпимо — в кизяках по коліна, — гляньте на корову Маньку її браття стидно і по вулиці перейтись, сусідські корови на сміх візьмуть яка вона в кизяках вся аж соромно й мені самому на неї дивитись.

А на зміну нашу погляньте. Ех товариші, гірко й тяжко говорити.

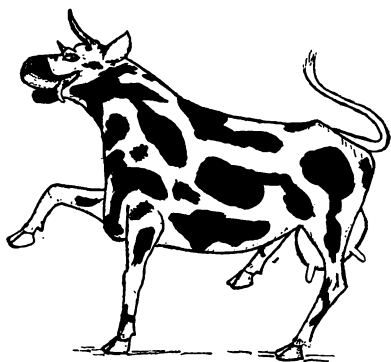
Тут Яків побачив, як корова Манька вздихнувши, втерла слюзу і лизнула своє телятко: схлинула й свиня, а далі ще і хрюкнула:

— Ох-хо-хо! горенько наше.

— Зима йде товариші, — палко продовжв кінь, — холод і метелиця. Треба рішуче поставити питання про наше становище. — Словами Хай живе теплий хлів! Хай живе добра мішанка! Хай живе поліпшення нашого життя! закінчив кінь свою промову і відійшов у бік.

Надзвичайні збори тривали далі, Виступив віл Крутороженко, нарікав на Якова, докоряв, негаздою називав, а Яків стояв мов на жаринах і червонів як півонія.

Тепер виступила корова Манька й промовила:

— Дорогі товариші дайте і мені від жіноцтва слово сказати. Вірно сказав товариш Білокопитенко, все вірно, так не можна далі. Ось я наприклад, тільки ходжу, телятка чекає чистоти мені треба, мішанки доброї, хлівця тепенького, то і приведу телятко гарненьке. А який у мене товариші хлів? Ех браття і говорити сором.

І правду каже товариш Білокопитенко, вчора таки дійсно корови сусідські насміхалися:

— Чого це ти Манька все в кизяках ходиш? Чи може це культура потребує, бо в тебе газда все про культуру балакає!

Дорогі мої товариші, мало з сорому я не згоріла, а як молочка то дай. Та що-дня дай, ну а що-ж я йому? Нагодуй мене а тоді молока питай.

Після Маньки крутнувши хвостом взяв слово Сірко.

— Товариші це дурниця. Нащо нам до господаря звертатись? Живи як хочеш, їж що хочеш, незалежність перш за все. Кидай роботу, на чорта вона нам!

— Подумаєш самостійник знайшовся, — хрюкнув зі свого місця кнур.

Віл сурово стукнув ратицею і гукнув:

— Товаришу Хрюкало, прошу з місця не хрюкати і взагалі реплік не додавати. Коли вже всі висловилися кінь знова взяв прикінцеве слово і сказав:

— Товариші, багато говорити не доводиться. Думка всіх ясна і однастайна. Правда тут виступив товариш Сірко, закликаючи до незалежності, так-би мовити до анархізму. Та цей виступ ми повинні рішуче засудити, бо хто такий товариш Сірко? — Це товариші здекларований тип, яких фактично ніякої роботи не виконує, відорвався від маси, бігає по чужих дворах, нишпорить та з сусідськими сучками шуру-муру розводить.

— Прощу мене як особу, не чіпати, і не ображати! — гаркнув Сірко.

— Тут товаришу, нічого ображатися. Все одно ми й анархізм суворо відкинемо — мовив далі кінь, — Моя пропозиція така: піти гуртом до господаря й заявити що далі так жити не можна!

— Правильно!... Так-так-так!... Замукали, заревіли, закахкали всі присутні, Худоба рушила з кошари.

Похолонуло все у Якова.

— Газдо!... — заіржав кінь, уздрівши Якова.

— Ех, газдо, газдо! — мукнула корова.

— Тягни з нього чоботи! — ні з цього ні з того хрюкнула свиня і вхопила Якова за ногу.

“Пропає” подумав Яків, здригнув, крикнув і... пробудився.

Біля нього стояла його мати і казала хитаючи докірливо головою: — Ех, газдо, газдо чоботи хоч скинь.

Яків радісно зітхнув і пригадав що прийшов пізно із сельбуду і заснув не роздягаючись.

Потому потягся солодка, позіхнув і подумав: “Находишся, набалакаєшся про всяку всячину, то воно і сниться”. Далі встав, вийшов з хати і хотів знова йти до сельбуду та, глянувши на коня і на корову що стояли в кизяках, почервонів і промовив:

— Чорт з ними з їхнім сельбудом, та всякими теоріями, треба таки худобу вичистити а то й дійсно... не лише люди але навіть і чужа худобина буде насміватися.

По тих словах взяв в руки вила і ласкаво штовхувши корову сказав:

— Ну, ну, ти делегатко, посунься трохи, вичищати му.

“МАЛИЙ ФІЛОСОФ”

Петрусь і Павлюсь належали до тих щасливих дітей що мали на провінції мешкаючого дуже багатого дідуся де часто з родичами заїздили на кількадеві відвідини.

Мати, як звичайно навчала їх щоби були все слухнянні і чемні, та вдячні за все чим їх дідусь обдарить, а коли б так питався чого котрий із них бажає щоб вдоволялися скромними і не дорогочінними дарунками.

Та Павлюсь що все хотів двоколесника не був вдоволений з материнської науки бо здавна вже хотів сказати дідусеві ще він хотівби такий мати а дідусь спевно-стею що бувби йому такий купив. Тому щоб не прогнівати матері а дідусеві дати до розуміння чого він бажає, одного вечера коли вони гостювали в дідуся будучи вже готовим йти до ліжка спати по скінченню вечірньої молитви за котру їх дідусь все хвалив почав таки досить голосно продовжати:

Святий Отче Миколаю, (а Миколаєм назився також і дідусь) Прирікаю тобі нині що коли Ти принесеш мені в дарунку двоколесник так я все буду слухняним і чемним та добрим хлопцем.

Петрусь що прислухувався тому запитав:

— Чого-ж ти аж так голосно молишся, Чейже-ж Святий Миколай не глухий?

— Святий Миколай може ні, але зате наш дідусь глухий, — відповів Павлюсь.

Хто веселим хоче бути
той повинен знати
що йому “Нове Точило”
треба все читати,
Воно нате й виходить
щоб всіх веселити
а лиш хруням коли треба
рила обточити.

**ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЖУРНАЛ
“НОВЕ ТОЧИЛО”
ЗАМОВЛЯЙТЕ ЙОГО ДЛЯ СВОЇХ ЗНАКОМИХ
ПРИЯТЕЛІВ ТА СУСІДІВ.**

“З ЛИСТІВ ДО НАШОЇ РЕДАКЦІЇ”

Шановний Друже Редакторе:

В попередніх двох числах свого журналика Ви містили листи односельчанина Пилипа Козодойника і хоч я ніколи ще до жадної редакції ні стрічки не писала, бо я звичайна собі жінка-селянка, вищої освіти не посідаю цілком, а середньої заведно кілька років, не чванюся але читаю майже всі наші часописи і журнали а якщо де появляється який новий так я завжди стараюсь перше число для себе на памятку дістати і це власне спонукало мене нині до того що я пускаюсь мов на воду і пишу до Вас бо справа напевно що і Вам буде цікава.

Кілька тижнів тому зайшла до моєї хати сусідка До-

ротея, прийняла я її чим хата богата, та почали ми балачку, на одну, потім на другу, третю тему і так з одної на другу все дальше і дальше аж нарешті спинились на перших числах деяких наших нових журналів.

Цікавим, — каже моя Доротея — чи то українські карикатуристи не вміють нікого більше тільки того кровонійця Сталіна рисувати і величати все на першій сторінці. От подивіться якого кремезного вирисували, який сильний, зловив увесь мирний світ в свої лабеті і дусить! а крім того дивиться і фарба-краска червона, Не дивниця то як один з чужинецьких журналістів побачив оце число то й сказав до свого приятеля:

— Дивись яку пропаганду ведуть українці, журнали в них комуністичної червоної краски, а Сталін на першій сторінці! і ще до того трясє всім мирним світом.

Підхопила це наша збаламучена голота та давай собі тішитися, бо так як виглядало то таки була вода на їх млин, Один то й вимовся кажучи: — “Наші карикатуристи повинні подякувати Богові за Сталіна бо поки ще він живий то малюючи його вони на хліб насупний заробляють, але до кого вони вчпляються, кого будуть на першу сторінку ставити як холера Сталіна забере?”

Застановилась я над її словами та й думаю собі що воно таки і правда. Нашо-ж нам українцям на почесному місці, на першій сторінці все величати того що по діявольськи знущається над нашим народом вже цілі десятки років, нащо все писати про ту найбільшу погань, найгіршу заразу, яка коли на світі була, чи неможна взятись за чистий наш, народний гумор та ним розвеселювати читачів, чим перевертати їхні внутрі карикатурами огидлої погані?

Ану-ж попробуйте Ви, помістіть коли вважаєте за відповідне оцю мою писанину, а я певна того що багато читачів погодиться з оцими думками.

Я люблю ваш журналик хоч він скромненький і не виходить так часто як інші, та не в кольорах-красках. Одначе якби так колись Вас закортіло видавати в кольорах, красках, так прошу не робіть цього в червоному кольорі-красці. А що найголовніше не містіть на першому місці, сторінці проклятої пани Сталіна, як що інші хотять нехай його величають, а ви держіться свого, та веселим справді здоровим народним гумором веселіть всіх нас, на довгі, довгі безжурні літа, чого Вам з свого жіночого серця бажаю, і на шмір до “Нового Точила” пару зеленьких у тім листі засилаю.

Ваша Щира Приятелька - Анна Трубачева.

Від Редакції. — Лист оцей містимо не з яких інших причин а тільки тому що ми не звертаємо на це уваги чи людина має який докторат, чи теж інший по найбільшій часті самим собі припнятий хвіст, як “доктор” “професор” “інженір” “магістер” чи щось іншого, як це роблять інші, але тому що вповні годимося з думками в ньому висказаними та віримо що і Ви читачу тому не будете противитись.

...Не давно тому був я в Нью Йорку на одні виставі, де між іншим чув що десь там коло Вас є український склеп в котрому продають книжки, журнали, рекорди, серпи, коси, бабки а навіть і... табаку.

Прошу пришліть мені адресу цього склепу і напишіть яку якраз табаку там продають, бо я хотівби собі замовити але не знаю чи мають таку як я люблю заживати. Недивуйтеся що я до Вас оттак пишу, але я ще тут "Грінор" і не знаю як з Бойону до Нью Йорку сам їхати, а вуйка не хочу просити щоби часом мене зле не зрозумів, та щоб я через ту табаку ще часом сорому не небрався.

— Новий Китаєць.

Від Редакції. — По докладні інформації радимо Вам вдатись до автора цієї штуки, чи й директора або котрогось з головних артистів, бо ми на жаль так заняті що з табакою немаємо часу коли бавитися, всі тут куримо готові вже цигаретки, а як що може котрий нюхає табаку то тільки що в дома бо в редакції на таке нікому не позволяється.

Мій миленький хоч маленький
за сильного мається,
Часто навіть й з пересердя
бити поривається.
Мій миленький хоч худенький
та я мало дбаю,
Колись зловлю за чуприну
й шкуру полатаю.
Щоб пізнав він силу жінки —
і це своє лихо,
Що хто слабкий і безсилий
мусить бути тихо!

Дорогий Пане Редактор:

Я під сподом підписаний дякую вам вері моць, щось-ти мені прислали кілька номерів свої газеткі. Дякую щосьте не боялися а так на моє слово примийлувалисьте, тудей я мийлую Вам три передплати від своїх нейборів Майка Штика, Піта Крука та від Кейди Чічки і мишлю що некс вік пришлю троха мор, бо в сондей переїдуся по своїх нейборах і всьо буде олкей!

Вчера я був в Джова Дишлі, токував до него як лиш знав а він мені фурт і фурт: - Ет Вілей. Почекайте троха бо я тепер пур!

Але я не моцно сурпайсь бо він хоч і фарму більшу за мою має, два троки, трактор, ба навіть вже купив собі найновішого форга, а все таки що він пур, і пур!... Але я мишлю що собі якось в тому пораджу і як не скористаю нічого коло него то скористаю коло його жінки Галки, вона напевно не відкажиться бо вона собі аби здорова то таки файна лейді.

Ни один раз вона мині вже казала що її сейм йти зі своїм Ником поміж піпил, бо він не мари де піде чи то на який Денц чи на Пікнік то він все і всюда еген і еген що

він пур та й пур!...

Я так само токував до него казав ват цю мери віт ю? малибисти якийсь сейм, но барі вам нічого не забирай, про себе дбайте, але і на народні ціли, на благородне діло щось дайте, ат ліст копля даларс, бо то як будети так олвейс що ви пур і пур, то всі будуть від вас стей овей, будуть вас оминати, ніхто і зімтуватисі з вами не схочи, але він фурт, та й фурт джести сейм тої самої, як воно лукус то їго вже і гробова дошка не направить.

Та ви ескюз мій що я так райтую, пишу, ви застиргали вже давно щоби не писати жадних плотьків, і я того також не лайкую, але тото всьо що я вам тудей тут нарайтувов то вірти мені, що є гол ди трут і натінг бат ди трут, со гел мі!

Фармер Вілей Лапайначка.

“ПАН ЛЯХ І НАШІ СВЯТІ”

Віз до міста пана ляха бідний мужик Муха
Та й вивернув у болоті глибокім по вуха.
Лях повідів що погано прийдесть погигати
То-ж й говорить до мужика, — Молися мій брате,
Щоби Святі допомогли при житті лишитись.
Бідний мужик здоймив шапку та й почав молитись.
“Святий Яцку, Станіслава, двійце укохана!
вितягайте із болота нещасного пана,
Ви оба були ляхами і лях погигає:
Поратуйте свого брата мужик вас благає!”
А лях всіх сил добуває і кричить: — Голото!
Святий Яцек був шляхтичем, не піде в болото.
Проси Святий українських, вони біду знають
І кождому у нещастю швидше помагають.
На те мужик: - Чи маєте мене за падлюку
Щоби я слав своїх Святих у таку грязюку?
Ні, не хочу, один ляшок не вартує того
Щоб наш Святий в болоті бабравсь через нього.
Навіть малих Святих шкода Кузьми і Деяна...
Сказав таке, нагнав коней і оставив пана.

Чалий Іскра.

“МУДРИЙ РАБІН”

Хана Барух мала сина Хаїма що був великим знатком тальмуда і робив найкращі надії. Стара мати вже бачила його в уяві шойшетом, хасеном а навіть рабіном. Слава молодого Хаїма росла чимраз більше в містечку, аж одного дня він... вихрестився.

Мати в розпучі призбирала гроша і поїхала до Коломиї до славного чудотворця. Видавши досить грошей, намучивсь їздою дісталась вона нарешті перед лице рабіна.

— Ребе, що мені робити? - питає вона розповівши йому свою справу.

Що робити? Що тут робити, тут все пропало, ти вертайся домів. Я також мав сина і він також вихрестився.

— Ребе і твій син вихрестився? — запитала вона з дивованням — А ти не міг просити Бога, Єгови, щоби то відвернув? Таж ти ребе розмавляєш з Паном Богом!

— Хана, будь тихо, ти є дурна.

— Ребе, скажи що Єгова говорив. Скажи ребе!

— Ну, ну, а щож він мав говорити? Він говорив що і Він мав сина, а той також вихрестився.

Десь з заходу хмара йде
зараз дощик буде,
Хто "Нове Точи́ло" має
той журитись не буде.
Бо журнал цей для всіх
несе радість і сміх
Видається він своїми —
на розраду для своїх!

Одного дня Пані Дудкодуйкова що завжди любила звертати на всю увагу по закінченню за якусь маленьку дурничку сварки со своїм чоловіком начала ще вичитувати йому своє бабське послання.

— Я запримітила, — каже вона — що ти часто висловлюєшся, мій дім, моє авто, моє крісло, мій городець, все твоє і твоє, ніколи не скажеш наше. Чейжеж я твоя співниця, твоя жінка і ти повинен говорити "наше".

Пан Дудкодуйко не звергав на це жадної уваги тільки пильно шукав чогось по всіх кутах сипяльні.

— Чого-ж ти шукаєш? — запиталась не одержавши від мужа відповіді.

— Наших штанів! — відповів Дудкодуйко, і дальше шукав за ними.

"Щоб по смерті бути в небі, — сказав раз Отець Данило Треба все на час платити за журнал "Нове Точи́ло"

Одного весняного дня І. Подрига́йло і П. Потупайло стрінулися в парку та посідали на лавочці щоб троха побалакати між іншим згадали і про природу.

— Ех, нема то як весна — каже І. Подрига́йло, — сонічко землю пригрів і всю зіпд неї вилазить. Скажіть так самі чи це не радість?

— Та для вас може, — відповів не весело П. Потупайло.

— А чому і не для вас?

— Та тому що я під нею маю вже три жінки, а якби так і вони зіпд неї повилазили?

ченкові. Відома княжна Репніна а також маляр Лев Жемчужников розповідали чи то як анекдоту, чи як бувальщину про Шевченка, що сталося в останні часи перед викупом його з кріпацтва:

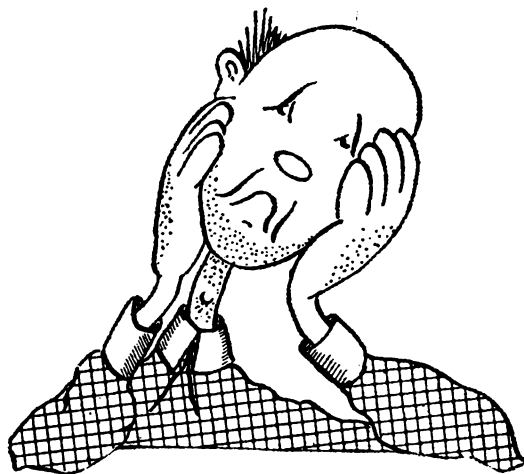
Якийсь генерал ніби дав Шевченкові замовлення намалювати з него портрет за 50-ть карбованців, Шевченко намалював, але генералові портрет не сподобався і він відмовився взяти і заплатити гроші.

Ображений маляр з досади на генерала зробив от що, довідавшись що цей скупий замовець відвідував завжди одну голярню, запропонував господареві цієї голярні купити для вивіски чи реклями генерала з наміленою бородою.

Господар голярні згодився придбати для голярні таку розкішну прикрасу, не помітивши що це той самий генерал, що приходить до него голитися.

Незабаром прийшов сам генерал. Побачивши на вивісці свій портрет він розлютився, а потім перекунив той портрет для себе, а щоби помститися над дотепним малярем, звернувся до поміщика Енгельгазта, кріпаком його був Шевченко з проханням продати йому кріпака-художника пропонуючи великі гроші.

Однаке не так сталося як хотів генерал.

Є між нами людей много що журиться все

Бо їм то люде кажуть чогось не стає,

Одним грошей, другим слави, третим щось забути

А ще іншим чиясь серце хочеться здобути.

Та ми кажем що журитись не варта нікому

Бо журба нам не допоможе ніколи в нічому,

Лиш ослабить ваші сили, здоровля й охоту

І заставить вас лишити всю добру роботу.

Тому всім Вам наша рада, — Більше не журіться

Дбайте про своє здоровля, смійтесь, веселіться!

Ебер.

"І ШЕВЧЕНКО БУВ ДОТЕПНИМ"

Кмітливість і дотепність теж були властиві Шев-

ШАХРАЙСТВО.

Підчас горячих літніх днів їхало до міста двох жидків.

— Чуєш Мойше, маєш що випити?

Мойше: — А чому би ні. От фляшка вина, ну а що ти маєш?

Хаїм: — Сухий язик!

Мойше: — Ну, як так то можемо поділитися.

Хаїм: — Ну, починай!

Мойше витягнув фляшку вина, випив половину сам, а після другу половину подав Хаїмови, а Хаїм випив решту. За якийсь час Мойше зголоднів і каже:

— Слухай Хаїм я голоден, подай свій язик і поділимся по половині!

Хаїм: — Ти що здурів! таж ти дав мені вина, а коли я випило то мій язик вже несухий!

УДАЛОСЯ.

Раз стрілець прострілив на польованню чоловіка з нагінки. Жалує його та каже:

— Жаль мені дуже що таке притрапилося, а як називається?

— Я називаюся Заяць!

— Ну, то бодай хоч раз удалось мені одного трафити!

ПЕРЕДСМЕРТНЕ БАЖАННЯ

В камері смертників комісія запитує засуджених до розстрілу, що кожен з них хотівби виконати, чи дістати перед смертю. Один побажав побачитись з дружиною, другий просив передати листа матері, нарешті дійшла черга на цигана.

— Я хотівби попоїсти малин

— Так зараз же зима.

— Нічого, я почекаю.

— А може ви скажете щось інше?

Прощу після розстрілу поховати мене поруч Сталіна.

— Та він же ще живий.

— Нічого, я почекаю.

ЖЕРТВЕННОСТЬ СТАЛІНА

В двадцять девятому році, в п'ятидесятиріччя свого народження Сталін сказав:

— За справу робітничої класи я готов віддавати свою кров краплю по краплі.

Тоді один жид післав йому докірливу записку:

— Товаришу Сталіне. Чому так поамалу — крапля за краплею. Треба більше, більше віддавати свою кров.

НА НАУЦІ РЕЛІГІЇ.

Священник оповідає ученикам про Мойсея, пізніше питає:

— Івасю, що знаєш про дитячі роки Мойсея, великого пророка?

— Мойсей був сином доньки фараона...

— Зле, - відозвався священник, — Мойсея знайшла донька Фараона в кошику пливачим по ріці.

— Ет, то вона так говорить...

Чи Ви Вже Є Членом**УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ ПОМОЧІ?**

Як що ні, то зробіть це негайно! Забезпечіть себе і всю свою рідню що скоріше в Українській Народній Помочі!

Бо Українська Народня Поміч — це велика й сильна українська за допомогова організація на американському континенті.

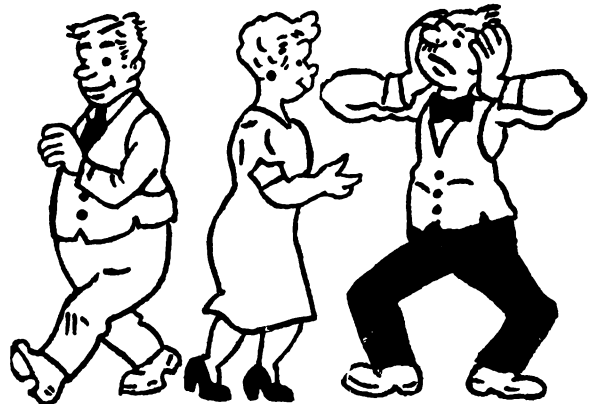
Бо Українська Народня Поміч — це наша рідна не лише бізнесова, але рівночасно і народня, високопатріотична та ідейна установа, що об'єднує американських українців в одну, велику, спільну родину.

Тому ставайте в ряди Української Народної Помочі щоб спільними зусиллями збудувати ще більшу силу для збільшеної праці в користь членства, в користь всього нашого загалу та в користь і для помочі поневоленого українського народу.

По блищі інформації в справі Вашого членства звертайтеся на адресу Головної Канцелярії Української Народньої Помочі:

Ukrainian National Aid Ass'n of America

527 Second Avenue, Pittsburgh 19, Pa.

Грицько Деркач філософ яких не багато

Давно на "Нове Точило" вислав передплату

Зате Степан що на колись все всьо відкладає

Що не зробив цього досі в хаті біду має,

Тому коли за це з ним жіночка свариться

Грицько у бік відвернувшись у кулак сміється

Передплату в сумі \$1.20 за котрі одержите 12-ть чисел цього веселого журналу можна вислати готівкою, або чеком чи моні-ордером котрих треба

виписувати на імя видавця
EUGENE BEREZINSKY

**77 East 7th Street,
New York 3, N. Y.**